

Rolnummer 5919
Arrest nr. 150/2015 van 29 oktober 2015

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 96 en 136, tweede lid, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, ingesteld door Anne Colin en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 6 juni 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 10 juni 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 96 en 136, tweede lid, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 december 2013, tweede editie) door Anne Colin, Brigitte Gribomont, Eric Labar, Bernard Lebeau, Christine Lessoye en Jean-Marc Ruchard, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Herman, advocaat bij de balie te Charleroi.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door P. Schaffner, advocaat bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 3 maart 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 25 maart 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 25 maart 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1.1. De verzoekende partijen doen gelden dat zij tot toegevoegd rechter in het rechtsgebied van het Hof van Beroep te Bergen zijn benoemd teneinde hun ambt in alle voormalige rechtbanken van eerste aanleg van het rechtsgebied van dat Hof van Beroep uit te oefenen. Zij zijn dan ook van mening dat zij doen blijken van het vereiste belang om de vernietiging te vorderen van de bestreden bepalingen, waarbij een deel van hun wedde hun wordt ontzegd.

A.1.2. De verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij merken in dat verband op dat het beginsel van de « verworven rechten » in verschillende bepalingen van de bestreden wet wordt toegepast door de wedden van bepaalde categorieën van magistraten te behouden, terwijl de wetgever met name ten nadele van de verzoekende partijen die geen aanspraak meer kunnen maken op de weddebijslag die aan het ambt van toegevoegd rechter is verbonden, een afwijking van dat beginsel invoert.

A.1.3. De verzoekende partijen wijzen erop dat de afschaffing, bij de bestreden wet, van het ambt van toegevoegd rechter ertoe leidt dat de magistraten die dat ambt voordien uitoefenden, niet langer worden onderworpen aan mobiliteitsregels die verschillen van die van de andere magistraten van de rechtbank waartoe zij behoren en dat de adjunct-mandaten voortaan toegankelijk zijn voor hen. Zij beklemtonen evenwel dat de gewezen korpschefs, de hoofdgriffiers en hoofdsecretarissen die niet zijn aangewezen, eveneens worden ontlast van de specifieke taken en verantwoordelijkheden die zij vóór de inwerkingtreding van de bestreden wet vervulden en die voortaan ten laste worden genomen door de daadwerkelijk aangewezen korpschefs. Volgens de verzoekende partijen zijn het echter enkel de gewezen toegevoegde rechters en substituten, hoewel die categorieën zich in vergelijkbare situaties bevinden, die hun vroegere wedde niet behouden.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de wetgever een dergelijk verschil in behandeling enkel heeft verantwoord door zich op het beginsel van de veranderlijkheid te baseren. Zij zijn evenwel van mening dat dat beginsel op dezelfde wijze van toepassing is op de gewezen toegevoegde rechters en op de categorieën van personen met wie de verzoekende partijen hen vergelijken. Zij besluiten dan ook dat het verschil in behandeling niet redelijk verantwoord is.

A.1.4. Diezelfde partijen doen eveneens gelden dat het beginsel van de verworven rechten met betrekking tot de wedde van de magistraten, sedert de hervorming van het Gerechtelijk Wetboek bij de wet van 10 oktober 1967, steeds in acht is genomen door de wetgever en dat, rekening houdend met het vaste standpunt dat tussen 1967 en 2012 door die laatste is ingenomen, de toegevoegde rechters, net zoals de andere magistraten, naar die ambten hebben gesolliciteerd in de hoop hun wedde tot het einde van hun loopbaan te behouden, zodat de wetgever een onvoorzienbare bepaling zou hebben aangenomen en het rechtszekerheidsbeginsel zou hebben aangetast.

A.2.1. De Ministerraad preciseert vooraf dat de hervorming van de rechterlijke organisatie op een schaalvergroting, een grotere mobiliteit van de magistraten en een decentralisatie van het beheer van de rechtbanken naar diezelfde magistraten berust. Hij is van mening dat de eerste twee hoofdlijnen van de hervorming bij de bestreden wet zijn verwezenlijkt.

De Ministerraad beklemtoont ook dat de grotere verticale en horizontale mobiliteit van de magistraten met name leidt tot de afschaffing van de toegevoegde rechters, die voortaan in het kader van de magistraten worden opgenomen, hetgeen ook de afschaffing van de weddebijslag met zich meebrengt die aan die magistraten werd toegekend wegens het toegevoegde ambt dat zij uitoefenden. Hij merkt op dat de afdeling wetgeving van de Raad van State in dat verband geen opmerking heeft geformuleerd.

A.2.2. De Ministerraad merkt op dat het ambt van toegevoegd rechter in het leven werd geroepen om in de afwezigheden van de magistraten te voorzien en om de overmaat aan werk van die laatsten te verhelpen, dat die opdracht van tijdelijke aard is en afhangt van de noden van de dienst en dat de toegevoegde rechters niet in het kader van de magistraten werden opgenomen en bijgevolg niet naar een adjunct-mandaat konden solliciteren. Die partij is van mening dat de aan de toegevoegde rechters toegekende weddebijslag ertoe strekte het gebrek aan kandidaten voor dergelijke ambten tegen te gaan en het financiële verlies te compenseren dat was verbonden aan de onmogelijkheid, voor hen, om naar een adjunct-mandaat te solliciteren.

A.3.1. De Ministerraad merkt op dat de categorieën van personen met wie de verzoekende partijen de toegevoegde rechters vergelijken, zich niet in een situatie bevinden die vergelijkbaar is met die van die laatsten. Hij beklemtoont allereerst dat, in tegenstelling tot het ambt van toegevoegd rechter, de ambten van de magistraten, griffiers, secretarissen en personeelsleden van de griffies en secretariaten niet worden afgeschaft en dat die personeelsleden van het gerecht hun ambt blijven uitoefenen, en zich daarbij moeten aanpassen aan de wijzigingen die volgen op de reorganisatie van de gerechtelijke arrondissementen. De Ministerraad merkt vervolgens op dat het voorwerp zelf van de aan de toegevoegde rechters toegekende premie niet langer actueel is, aangezien de mobiliteit, die kenmerkend was voor de toegevoegde rechter, een van de beginselen van de hervorming van de rechterlijke organisatie is geworden, net zoals de vermindering van de gerechtelijke achterstand, die ook een van de doelstellingen van het in het leven roepen van het ambt van toegevoegd rechter was. Diezelfde partij merkt eveneens op dat de gewezen toegevoegde rechters voortaan naar adjunct-mandaten kunnen solliciteren.

A.3.2. De verzoekende partijen antwoorden dat het eenvoudigweg verdwijnen van het ambt van toegevoegd rechter niet tot gevolg heeft dat hun situatie niet vergelijkbaar zou zijn met die van de gewezen korpschefs, hoofdgriffiers en hoofdsecretarissen die niet zijn aangewezen aangezien, voor die personeelsleden

van het gerecht, de nadelen verbonden aan hun vroegere ambten ook verdwijnen, terwijl de verhoging van hun wedde de tegenprestatie voor die nadelen vormt.

A.3.3. De Ministerraad repliceert dat de gewezen korpschefs, de hoofdgriffiers en de hoofdsecretarissen aan wie de uitoefening van een ambt wegens de rechterlijke reorganisatie werd ontzegd - naar wie de verzoekende partijen verwijzen als gewezen korpschefs en hoofdgriffiers of hoofdsecretarissen die niet zijn aangewezen -, een verhoogde wedde behouden omdat de overgangsbepalingen hen ermee belasten de nieuwe korpschef, de nieuwe hoofdgriffier of hoofdsecretaris in een of meerdere afdelingen bij te staan.

A.4. In ondergeschikte orde, gesteld dat de vergeleken categorieën zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden, is de Ministerraad van mening dat het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.

Na de inhoud van het arrest nr. 2/2013 van het Hof in herinnering te hebben gebracht, beklemtoont de Ministerraad dat de bestreden bepalingen eveneens overgangsmaatregelen zijn en dat het bestaan van een redelijke verantwoording voor die maatregelen, net zoals de ontstentenis van een buitensporige aantasting van het gewettigd vertrouwen van de toegevoegde rechters, bijgevolg moet worden aangetoond.

A.5.1. De Ministerraad steunt op het arrest nr. 96/2014 van het Hof waarin de afschaffing van de aan de van ambtswege benoemde toegevoegde rechters toegekende weddebijslag niet discriminerend werd geacht en is van mening dat de redenering te dezen *mutatis mutandis* van toepassing is.

A.5.2. De Ministerraad merkt op dat het doel van een grotere mobiliteit van de magistraten legitiem is en dat de afschaffing van de weddebijslag van de toegevoegde rechters redelijk wordt verantwoord door het feit dat de categorie zelf van toegevoegd rechter is verdwenen en door de omstandigheid dat de toegevoegde magistraat, krachtens de wet van de veranderlijkheid, geen aanspraak kan maken op een verworven recht op het behoud van die weddebijslag. Hij brengt eveneens in herinnering dat het ambt van de magistraten, de hoofdgriffiers en de hoofdsecretarissen, de griffiers en de secretarissen en de personeelsleden van de griffies en parketsecretariaten hun ambt niet wordt afgeschaft en dat zij geen weddebijslag kregen die was bestemd om de nadelen te verzachten die waren verbonden aan de uitoefening van een ambt dat hun zou hebben verhindert een andere benoeming dan een tijdelijke te verkrijgen of naar adjunct-mandaten te solliciteren.

De Ministerraad is daarenboven van mening dat het discriminerend zou zijn een weddebijslag te blijven uitkeren aan de gewezen toegevoegde rechters terwijl hun ambtgenoten hem niet genieten, hoewel zij sedert de hervorming aan dezelfde mobiliteitsvereisten worden onderworpen.

De Ministerraad beklemtoont eveneens dat, naast het feit dat de aanstelling van de gewezen toegevoegde rechters definitief is en dat zij naar adjunct-mandaten kunnen solliciteren, hun anciënniteit voortaan niet alleen in aanmerking wordt genomen maar ook wordt geëvalueerd.

A.5.3. De verzoekende partijen zijn van mening dat het arrest nr. 96/2014 te dezen niet van toepassing is aangezien het verschil in behandeling tussen de van ambtswege benoemde toegevoegde magistraten van het gerechtelijk arrondissement Brussel en de toegevoegde magistraten die niet van ambtswege zijn benoemd en die een weddebijslag blijven genieten, daarin geldig wordt verklaard. Volgens de verzoekende partijen betreft het noch dezelfde feitelijke situatie, noch hetzelfde verschil in behandeling.

Zij beklemtonen eveneens dat het beginsel van de wet van de veranderlijkheid het bestreden verschil in behandeling niet kan verantwoorden aangezien dat beginsel in artikel 136, eerste lid, van de bestreden wet niet is toegepast ter gelegenheid van de hervorming van de gerechtelijke arrondissementen.

A.5.4. De Ministerraad repliceert dat de wetgever heeft beslist dat de in het geding zijnde hervorming geen afbreuk zou doen aan de geldelijke rechten en pensioenrechten van de magistraten, de griffiers, de secretarissen en het overige gerechtelijk personeel maar dat hij in een uitzondering heeft voorzien voor de aan de toegevoegde rechters toegekende weddebijslag, uitzondering die wordt verantwoord door de wet van de veranderlijkheid.

Daarenboven blijft hij erbij dat het arrest nr. 96/2014 *mutatis mutandis* kan worden overgenomen in het onderhavige geval, aangezien de redenen waarom het Hof heeft beslist om het middel te verwerpen en de afschaffing van de weddebijslag voor de toegevoegde magistraten die van ambtswege zijn benoemd bij een rechtbank of bij een parket, in tegenstelling tot de toegevoegde magistraten die niet in het kader zijn opgenomen, redelijk verantwoord te achten, identiek zijn aan de situatie die in het onderhavige beroep in het geding is, omdat

de toegevoegde rechters, ook te dezen, in het kader zijn opgenomen, zij in aanmerking komen voor een aanwijzing in een adjunct-mandaat en zij de aan hun gewezen ambt verbonden nadelen zien verdwijnen.

A.6.1. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de wetgever niet op buitensporige wijze afbreuk heeft gedaan aan het gewettigd vertrouwen van de verzoekende partijen en aan de rechtszekerheid. Hij merkt immers op dat de door de verzoekende partijen vermelde opeenvolgende wijzigingen van het Gerechtelijk Wetboek het niet mogelijk maken te besluiten tot het bestaan van een gewettigd vertrouwen van die laatstgenoemden in het behoud van hun mobiliteitspremie. De Ministerraad is van mening dat de toegevoegde rechters niet rechtmatig konden verwachten hun weddebijslag tot in het oneindige te behouden, ook al beantwoordde het in het leven roepen van dat ambt aan een precieze situatie, belichaamd door het feit dat de aanwijzingen in die hoedanigheid maar een tijdelijk karakter hadden.

A.6.2. De verzoekende partijen antwoorden dat het in het leven roepen van het ambt van toegevoegd rechter een structurele maatregel was, waarbij een nieuw korps van mobiele rechters werd opgericht, en beklemtonen dat het tijdelijke karakter van de aanwijzing inherent is aan het ambt van toegevoegd rechter en aan het tijdelijke karakter van de situatie die zijn aanwijzing bij een bepaald rechtscollege vereist, maar dat het geen verband houdt met het tijdelijke of voorlopige karakter van de oprichting van een korps van toegevoegde magistraten.

A.6.3. De Ministerraad repliceert dat, hoewel de invoering van het ambt van toegevoegd magistraat als een structurele maatregel kan worden aangemerkt, zulks niet wegneemt dat daardoor de wetgever, met inachtneming van de dringende noodzakelijkheid, een antwoord heeft geboden teneinde de gerechtelijke achterstand en het gebrek aan mobiliteit van de magistraten te verhelpen, maar dat er, sedert het aannemen van de wet van 10 februari 1998, sprake was van fundamentele latere hervormingen, met name via een grotere flexibiliteit van de magistraten, waarvan de bestreden wet de inwerkingstelling vormt. De Ministerraad besluit daaruit dat de bestreden bepalingen een hervorming weergeven die sedert de invoering van het ambt van toegevoegd rechter omstreden is.

- B -

B.1. De verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in voorkomend geval in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel, door de artikelen 96 en 136 van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde. Zij verwijten de wetgever dat hij de aan de toegevoegde rechters toegekende weddebijslag heeft afgeschaft, in tegenstelling tot de aan de gewezen korpschefs, hoofdgriffiers en hoofdsecretarissen toegekende weddebijslagen.

B.2.1. Artikel 96 van de bestreden wet bepaalt :

« In artikel 357 van [het Gerechtelijk] Wetboek, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 29 december 2010, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in paragraaf 1 wordt de bepaling onder 6° opgeheven;

2° in paragraaf 2, eerste lid, worden de woorden ‘ en aan de toegevoegde substituut-procureurs des Konings ’ opgeheven ».

Vóór de wijziging ervan bij de bestreden bepaling luidde artikel 357 van het Gerechtelijk Wetboek :

« § 1. Toegekend worden :

[...]

6° een weddebijslag van 2 602,89 EUR aan de toegevoegde rechters bedoeld in artikel 86*bis* en aan de toegevoegde substituut-procureurs des Konings; deze weddebijslag wordt gehalveerd wanneer de laatste weddebijslag bedoeld in artikel 360*bis* wordt toegekend;

[...] ».

B.2.2. Artikel 136 van de bestreden wet bepaalt :

« De toepassing van deze wet kan geen afbreuk doen aan de wedden, de weddeverhogingen, de weddebijslagen en pensioenen van de magistraten, de hoofdgriffiers en hoofdsecretarissen, de griffiers, secretarissen, en de personeelsleden van de griffies en parketsecretariaten die op het ogenblik van de inwerkingtreding ervan in functie zijn.

In afwijking van het eerste lid behouden de toegevoegde rechters en toegevoegde substituten bedoeld in artikel 150 de weddebijslag niet ».

B.3.1. Vóór de opheffing ervan bij artikel 23 van de bestreden wet, machtigde artikel 86*bis* van het Gerechtelijk Wetboek de Koning om toegevoegde rechters te benoemen « per rechtsgebied van het hof van beroep of van het arbeidshof », en regelde het meer bepaald hun aantal, hun ambt en de modaliteiten van hun optreden. Het derde lid preciseerde onder meer dat die toegevoegde rechters werden aangewezen om hun ambt volgens de behoeften van de dienst tijdelijk uit te oefenen, bij een of meer rechtbanken van eerste aanleg, arbeidsrechtbanken of rechtbanken van koophandel gelegen binnen het rechtsgebied van, naar gelang van het geval, het hof van beroep of het arbeidshof. In tegenstelling tot de overige rechters, die, bij de invoering van het ambt van toegevoegd rechter, in beginsel hun ambt bij één rechtbank uitoefenden, konden zij hun ambt bij meerdere rechtbanken uitoefenen. Bij artikel 357, § 1, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek werd aan die toegevoegde rechters een weddebijslag toegekend, waarvan die bepaling het bedrag vaststelde.

Artikel 86*bis* van het Gerechtelijk Wetboek werd opgeheven bij artikel 23 van de wet van 1 december 2013. Het voormelde artikel 357, § 1, 6°, werd op zijn beurt opgeheven bij artikel 96, 1°, van de bestreden wet. Ten slotte bepaalt artikel 136, tweede lid, ervan dat, « in afwijking van het eerste lid [...] de toegevoegde rechters en toegevoegde substituten bedoeld in artikel 150 de weddebijslag niet [behouden] ».

B.3.2. Artikel 150, § 1, van de bestreden wet bepaalt onder meer dat de toegevoegde rechters met opdracht in een rechtbank van eerste aanleg, zonder toepassing van artikel 287*sexies* van het Gerechtelijk Wetboek en zonder nieuwe eedaflegging van rechtswege worden benoemd « in een rechtbank van eerste aanleg waarin zij zijn aangewezen [...] en, in subsidiaire orde, in alle rechtbanken van eerste aanleg van het rechtsgebied van het hof van beroep ». Artikel 150, § 3, bepaalt dat de toegevoegde rechters met opdracht in de rechtbanken van koophandel, met dezelfde voormelde vrijstellingen, « in de rechtbank van koophandel van het rechtsgebied van het hof van beroep » worden benoemd. Artikel 150, § 4, bepaalt dat de toegevoegde rechters met opdracht in de arbeidsrechtbanken, met dezelfde voormelde vrijstellingen, « in de arbeidsrechtbank van het rechtsgebied van het arbeidshof » worden benoemd.

B.3.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding werden de voormelde artikelen 23, 136 en 150 als volgt toegelicht :

« *Art. 23. De minister* legt uit dat dit artikel tot wijziging van artikel 86*bis* van het Gerechtelijk Wetboek strekt tot de opheffing van de wettelijke basis voor het benoemen van toegevoegde rechters in de rechtbanken van eerste aanleg, rechtbanken van koophandel en arbeidsrechtbanken. Immers, enerzijds zorgt de territoriale uitbreiding van de arrondissementen ervoor dat wat thans voor mobiliteitsproblemen tussen verschillende arrondissementen zorgt, voor een deel zal kunnen worden teruggebracht tot een kwestie van interne organisatie van de rechtbank van eerste aanleg of van het parket van de procureur des Konings.

Anderzijds, daar de rechtbanken van koophandel, de arbeidsrechtbanken en de arbeidsauditoraten, buiten de uitzonderlijke gevallen van Eupen en het rechtsgebied van Brussel, respectievelijk gefuseerd worden tot één rechtbank van koophandel of arbeidsrechtbank of één arbeidsauditoraat per rechtsgebied, zijn de toegevoegde magistraten op dat niveau niet meer verantwoord » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/007, pp. 74-75).

« Art. 132. Deze hervorming mag geen [af]breuk doen aan de pecuniaire en pensioenrechten van de magistraten, griffiers, secretarissen en het ander gerechtsponeel binnen de rechtbanken en parketten. Een uitzondering is voorzien voor de premie die voorzien was voor toegevoegde rechters. Omdat deze categorie ophoudt te bestaan en wordt opgenomen in het kader, verdwijnt ook die premie » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, pp. 52-53).

« Art. 144. De minister licht toe dat krachtens deze bepaling de toegevoegde rechters in de rechtbank van eerste aanleg en de toegevoegde substituten van de procureur des Konings worden opgenomen in de personeelsformatie » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/007, p. 169).

B.4.1. Zoals blijkt uit de voormelde parlementaire voorbereiding, kan de afschaffing van het ambt van toegevoegd magistraat worden verantwoord door het feit dat de behoeften die de invoering van dat ambt hadden gerechtvaardigd - de afwezigheid van magistraten, wegens ziekte of een opdracht, alsook werkoverlast opvangen - voortaan werden gelenigd door de algehele hervorming die bij de bestreden wet is ingevoerd, en in het bijzonder door de uitbreiding van het rechtsgebied van de rechtbanken en de grotere mobiliteit die gepaard gaat met die uitbreiding van territoriale bevoegdheid.

Aangezien het ambt van toegevoegd magistraat aldus werd afgeschaft, moest eveneens, voor de toekomst, de eraan verbonden weddebijslag worden afgeschaft.

Het Hof moet nagaan of het voor de reeds benoemde toegevoegde magistraten, redelijk verantwoord is de weddebijslag die voordien aan hun ambt verbonden was, af te schaffen, zelfs al blijven die magistraten onderworpen aan de uitgebreide mobiliteitsregeling, die is vastgelegd bij artikel 150, §§ 1 en 4, van de bestreden wet.

B.4.2.1. Zoals blijkt uit de bovenvermelde parlementaire voorbereiding, strekte de invoering, bij de wet van 28 maart 2000, van een weddebijslag voor de toegevoegde magistraten ertoe de beperkte aantrekkingskracht van dat ambt te verhelpen :

« Men mag immers niet uit het oog verliezen dat de job van toegevoegd magistraat vrij ondankbaar is. Hij wordt ingezet daar waar er problemen zijn en krijgt nooit de gelegenheid om zich ergens in te burgeren.

Daarenboven impliceert de inwerkingtreding van de wet op de Hoge Raad dat de toegevoegde magistraten niet in aanmerking komen om in een adjunct-mandaat te worden aangewezen dit in tegenstelling tot gewone magistraten en art. 100-magistraten, wat toch een

belangrijk, weliswaar potentieel, financieel verlies betekent. Tegenover deze nadelen mag wel een financiële compensatie staan » (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, DOC 50-0307/002, pp. 3-4).

De betrokken weddebijslag had dus tot doel de nadelen van het ambt van toegevoegd magistraat te compenseren.

B.4.2.2. De bestreden wet van 1 december 2013 wijzigt in hoofdzaak het statuut van de toegevoegde magistraten benoemd vóór haar inwerkingtreding, wat betreft de nadelen die voorheen aan dat ambt verbonden waren.

Zij genieten voortaan het voordeel van een definitieve aanstelling en worden opgenomen in het kader (artikel 150); door die benoeming komen zij eveneens in aanmerking voor een aanwijzing voor een adjunct-mandaat. Artikel 151 van de bestreden wet bepaalt dat die magistraten de anciënniteit die zij hebben verworven als toegevoegd magistraat behouden en rang hebben vanaf de datum van hun benoeming als toegevoegd magistraat.

Het is bijgevolg redelijk verantwoord dat de toegevoegde magistraten, die, krachtens het voormelde artikel 86*bis*, reeds waren benoemd « per rechtsgebied van het hof van beroep of van het arbeidshof », niet meer de weddebijslag genieten die ertoe strekte de aan hun ambt verbonden nadelen te compenseren, en dat ondanks het behoud, door de bestreden wet, van een zekere mobiliteit. Daarentegen blijven de gewezen korpschefs, hoofdgriffiers en hoofdsecretarissen krachtens de artikelen 154, 158 en 159 van de bestreden wet bijzondere verantwoordelijkheden uitoefenen bij de nieuwe korpschefs, hoofdgriffiers of hoofdsecretarissen. Het is dan ook niet onredelijk om hun weddebijslag te behouden.

B.5. De toetsing van de bestreden maatregelen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel, leidt niet tot een andere conclusie.

Wanneer de wetgever meent dat een beleidsverandering noodzakelijk is, kan hij immers beslissen daaraan een onmiddellijk gevolg te geven en in beginsel is hij niet ertoe gehouden te voorzien in een overgangsregeling. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel leidt tot een verschil in behandeling waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het

vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Het vertrouwensbeginsel is nauw verbonden met het rechtszekerheidsbeginsel, dat de wetgever verbiedt om zonder objectieve en redelijke verantwoording afbreuk te doen aan het belang van de rechtsonderhorigen om in staat te zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

De bestreden bepaling is evenwel redelijk verantwoord om de in B.4 uiteengezette redenen. Daarenboven raakt de afschaffing van een weddebijslag het vertrouwensbeginsel niet op buitensporige wijze wanneer het ambt waarvoor die weddebijslag werd toegekend, is verdwenen en wanneer het statuut van de magistraten die hem genoten, substantieel is gewijzigd bij de bestreden bepalingen, ook gelet op de nadelen die die weddebijslag compenseerde.

B.6. Het enige middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 29 oktober 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels